

— И майка ти.

— И азъ и баща ми се кърмени съ българско млѣко, съ български хлѣбъ; ние сме порасли тука и нима ние не сме обязани на този край, който ни е приелъ като свои синове?

— Трѣбва да го обичаме, отговори бабата.

— Какво би казала ти, ако този, който е приетъ въ една фамилия, стоѣше съ скръстени рѣцѣ въ врѣме на пожаръ и говорѣщи за своята любовъ? Не, бабо, ти не би постъпила тъй!

— Страхъ ме е за тебѣ, мило дѣте, отговори старата съ въздишка.

— Това е вече другъ въпросъ и азъ ще ти кажа сега, че нѣма за какво да се страхувашъ.

— Но турцитѣ наказватъ такъвъ, като тебѣ.

— А нима ти незнашъ, че смъртъта поражда животътъ? Сами на себе си врѣдятъ турцитѣ съ това.

— А спорѣдъ менѣ, ти по-добрѣ би сторилъ, ако се занимаваше съ търговия.

— Азъ бихъ се занимавалъ. Но нѣкаква си неопрѣдѣленна сила ма свързва съ тази младежъ, която съ опасностъ на живота си сѣе между народа семето на свободата и азъ съмъ убѣденъ, че тази сѣидба ще даде голѣма жетва.

— Да даде богъ! . Да ви благослови Христосъ! Прибави старата и млъкна.

— Марийке донеси ми дрѣхи! каза Стоянъ на сестра си.

Момичето отиде при долапътъ, отвори го и захвана да го растърсва. Въ това врѣме Стоянъ съблѣче селскитѣ дрѣхи, изъ подъ които извади револверъ; когато сестра му донесе необходимото, той наскоро се прѣоблѣче. Селенинътъ, който прѣдставляваше мѣчката, съ нищо сега не го оприличаваше. Стоянъ се обу съ чипици, облѣчи палто и само фесътъ показваше, че той принадлежи къмъ тази мѣстностъ, която се намѣрва подъ турското владичество. Но впрочемъ и Европейцитѣ, които живѣяха въ Турция, носѣха фесъ. Той е неудобенъ, непази отъ слънцето, но . . . влѣзналъ въ употребу и всичкитѣ слѣдватъ обичая.